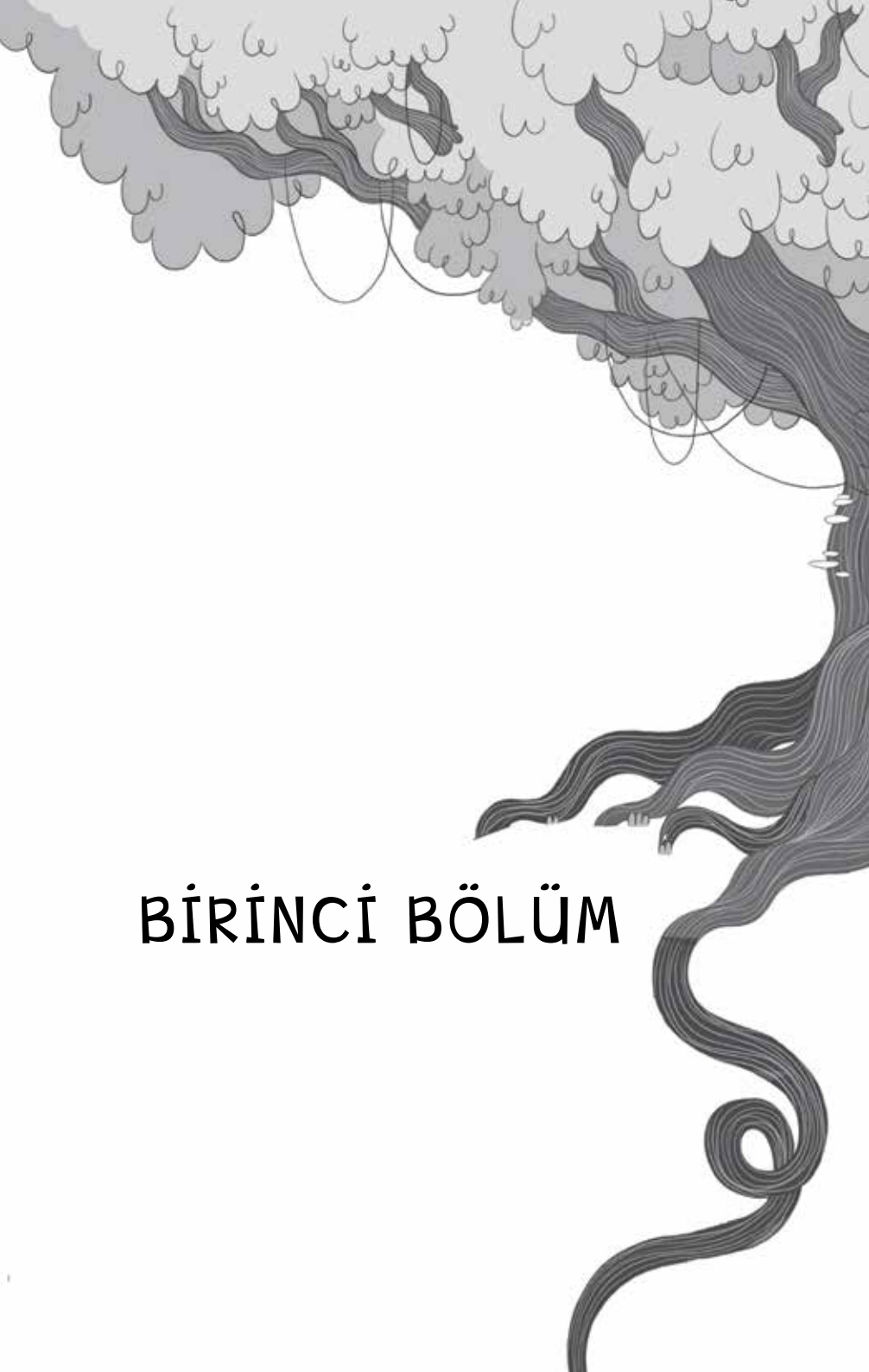

Özge Bahar Sunar

**AĞAÇ
ÇOCUKLARI**

roman

BİLGİ YAYINEVİ

BİRİNCİ BÖLÜM

AĞAÇ Yerleşkesi

Bölgedeki üç yerleşkeden en büyüğü AĞAÇ Yerleşkesiydi. Elbette en görkemlisi de. İsmi, gezegende sadece birkaç tane bulunan, heybetiyle görenleri büyüleyen AĞAÇ'tan alırdı. Gezegenin diğer yerlerinde olduğu gibi burada da onun yakınında yaşama ayrıcalığı çocuklarındı.

AĞAÇ'ın kökleri yerleşkenin her yerine uzanırdı. İnce damarları, toprağın altında filizlenen her şeye değdi. AĞAÇ, ayağı toprağa basan herkesi hisseddi, her bir çocuğun heyecanını ve korkusunu bilirdi. Çoğu çocuk AĞAÇ'ta, pek azıysa yerleşkede bulunan kulübelerde yaşardı.

Bazı çocuklar gece dala uzanıp yapraklardan yapılmış yastıklara başlarını koyunca sessizce fısıldardı: "AĞAÇ korkuyorum." AĞAÇ, çocuğun yakınındaki yaprakları usulca parlatır, üzerinde yattığı dalı yavaşça sallardı. Sadece onun duyabileceği şekilde fısıldardı: "Buradayım, rahatça uyu, seni korur kollarım."

AĞAÇ, çocukları tanırdı. Her birinin kalbinin atışını dinler, üşüyenlerin üstüne büyükçe bir yaprak örterdi. Karnından gurultular gelenlere bin bir çeşit meyvelerinden uzatırdı. Üst dallarda uyku tutmayan bir çocukla

yıldızlar hakkında sohbet ederken, aynı anda alt dallarda yatan başka çocuğa masal anlatabilirdi. AĞAÇ, çocukları ayırım yapmadan severdi.

Çocuklar hemen her işlerini kendileri yapardı. Yemek alanında kendi hazırladıkları yemekleri yerler, kıyafet alanından uzayan boylarına, gelişen vücutlarına uygun kıyafetler seçerlerdi. Soğuk bir havada kısa kollu tişörtle gezenler de olurdu, has yünden yapılmaz kazak giyenler de. Kimse onlara nasıl giyinmeleri gerektiğini söylemezdi. Ya da kimse onları yemek vakti geldi diye çağırmazdı. Acıkan gider yemek yerdı. Tüm bunlarda doğal bir birliktelik yaşanırdı.

Yerleşkede gençler de vardı. Gençler çoğunlukla atölye çalışmalarında kolaylaştırıcı olurlardı. Çocuklara, yemek yapımı ve kıyafet dikimi gibi işlerde yardım ederlerdi. İşleri bitince kendi yerleşkelerine dönerlerdi. Yetişkinlereyse daha az rastlanırdı. Genellikle henüz bebeklerden ayrılmayan yetişkinler AĞAÇ'ın bebeği, bebeğin de yerleşkeyi tanınması için gün boyu burada dururlardı. Bebek süttten kesilip diğer çocukların yardımıyla işlerini görmeye başlarken kendi yerleşkelerine dönerlerdi.

Bir Masal Anlat

Şibu karanlıkta elini gövdeye koydu, yavaşça yürümeye başladı. AĞAÇ'ın sert yüzeyi elinin altından kayarken kafasını kaldırmış dallarda mışıl mışıl uyuyan çocuklara bakıyordu. Etraf toprak, ağaç ve huzur kokuyordu. En alt dallarda en küçükler yatarı. Şibu, sırtını gövdeye yaslayarak bebeğini besleyen bir anne gördü. Anne, Şibu'yu fark edince kalkıp yol vermek istedi. "Gerek yok" dedi Şibu. Kadının etrafından dolanıp elini tekrar gövdeye yasladı. "Benim yolum uzun." Anne gülümsedi. Uyuyan bebeğini göğsünden çekip geniş bir dalın üstüne bıraktı. Üzerine yumuşacık bir yaprak serdi. AĞAÇ, bebeğin kalp atışını duyar duymaz, dalın iki yanından kalın ve güçlü yapraklar çıkardı. Böylece bebek ne tarafa dönerse dönsün daldan düşmeyecekti. Anne, AĞAÇ'ın gövdesini öptü ve misafir kulübesine doğru yola koyuldu.

Şibu'nun parmakları yaklaşık beş dakika sonra aradığı yüzeyi buldu. Elini gövdeden çekip kafasını yukarı kaldırdı, kendince bir hesap yaptı. Uzun saçlarını eliyle toplayıp sıkıca doladı. Sonra da hızlı ve dikkatli zıplayışlarla, kimseyi rahatsız etmeden, daldan dala tırmandı. Tam yirmi

altı zıplayışta yatağına ulaştı. Uzanmadan önce ceplerini yokladı. Kısa tulumunun ceplerinden turkuaz ve sarı renklerde iki minik parlak taş çıktı. Şibu taşları diğerlerinin yanına koydu. Yeterli sayıda renkli taşı olunca kendisi için bir taş yapacaktı. Bunu daha önce soğuk bölgeden ziyaretlerine gelmiş bir gezginin kafasında görmüştü. Gerçi gezginin kafasındaki taçta sadece gri renkte taşlar vardı ama olsun. O bile çok güzel görünüyordu. Kim bilir renkli taşlardan yapılınca nasıl olacaktı?

Yorgundu ama uykusu yoktu. Yine de başını yastığına koydu. Hava sıcaktı, üzerini örtmedi. Parmağını kahverengi saçlarına dolayıp duruyordu. Yarım saat sonra yaprakların içinden AĞAÇ fısıldadı: “Uyku tutmadı mı Şibu?” “Evet” diye cevap verdi Şibu. “Uykum gelmiyor, bana bir masal anlatır mısınız?” “Elbette anlatırım” dedi AĞAÇ. “Yine solucanlı olanı mı istersin?” Şibu kafasını öne arkaya salladı. “Evet, bir de yıldızları görürsem çok mutlu olurum” dedi. AĞAÇ, Şibu’nun yattığı dalı ileriye doğru uzatmaya başladı. Dal eski masaldaki odundan çocuğun burnu gibi uzadı. Nihayet açıklığa ulaştınca durdu. Şibu gezegenin en güvenli yatağında, hafif bir rüzgâr esintisi eşliğinde, bir yandan yıldızları izlemeye bir yandan da AĞAÇ’ın anlattığı masalı dinlemeye başladı.

*Çok uzun yıllar önce,
Dünya’da yaşam başlamış
Ancak henüz insanlar var olmamışken,
Gürül gürül akan bir nehrin yanında,*

*Minik bir ot yeşerdi.
Bu küçük ot zamanla büyüdü,
Gövdesi sertleşti, uzadı.
Dalları çıktı ve yaprakları çoğaldı.
Dev bir ağaca dönüştü.*

*Kertenkeleler yapraklarının arasında gezindi,
Tepesinde dinazorlar uçtu.*

*Tüm bunlar olurken yeryüzü defalarca sallandı.
Yanardağlar patladı.
Birçok şeyle beraber ağaç da lavların içinde kaldı.
Yağmur yağdı, rüzgâr esti,
Lav soğudu, bereketli bir toprağa dönüştü.
İşte bu toprakta yeni bir ağaç yeşerdi.*

*Yeni ağaç kökünü derinlere,
Başını göğe uzattı.*

*Çok şey yaşadı:
Kasırgalar gördü,
Üstüne kayalar yuvarlandı.
Yangınlarda yaralandı.
Hepsini atlattı.
Güçlendi.
Yeniden yeşerdi.
Canlılara yuva oldu.
Gölgesinde mantarlar yetişti.*

*Uzun, çok uzun bir kış başladı.
Kar fırtınaları eksik olmadı.
Her yer, her şey buz tuttu.
Çok uzun yıllar böyle devam etti.*

*Sonra havalar ısınmaya başladı.
Karlar eridi,
Renkler geri geldi.
Yemyeşil kırların ortasında yeni, güçlü bir ağaç yeşerdi.
Derken, ilk insanlar geldi.
Bu görkemli ağacı sevdiler.
Hayvan derisinden giysiler giydiler.
Kırmızı kayaların tozlarıyla,
Ağacın gövdesinde el izlerini bıraktılar.*

*Taştan aletleriyle,
Dalların arasında saklandılar.*

*Hayatta kalmak için karınlarını doyurmak zorundaydılar.
Durmadan düşünmeden avcılık yaptılar.*

*İnsanlar ağacın altında ateşi keşfetti.
Demirden mızraklar yaptılar.
Avlarını, mızraklarının ucunda ateşe tutup pişirdiler.
Birbirlerine heyecanlı hikâyeler anlattılar.
Gitgide daha fazla şey öğrendiler.*

*Tohumlar toplayıp ektiler,
Sebze ve meyve yetiştirdiler.*

*Toprağı samanla karıştırıp evler yaptılar.
Yiyeceklerini sakladılar,
Böylece her gün ava çıkmak zorunda kalmadılar.
Düşünecek daha çok vakitleri oldu.*

*Sonra yazıyı buldular.
Ağacın yapraklarına şekiller çizdiler.
Kuşların şakımalarına eşlik ettiler,
Topraktan eşyalar yaptılar.*

*Parmaklarını saydılar.
1-2-3-4-5-6-7-8-9-10
Sayılarla işlem yaptılar.
Parayı icat ettiler.*

*Bu döngü yüzlerce yıl devam etti.
Bundan sonra işler biraz daha hızlandı.
İnsanların her şeye karşı merakı vardı.
Keşfetmek ve icat etmek heyecan vericiydi.*

*Evler, bisikletler, arabalar,
Kıyafetler, ayakkabılar, şapkalar,
Çeşit çeşit aletler ürettiler.*

*Hastalıklara karşı ilaçlar buldular.
Nehrin iki yakasını birleştiren köprüler inşa ettiler.
Okyanusların üstünden uçtular.*

*Ağaç tüm bu süreçte defalarca öldü,
Her seferinde yerine yenisi yeşerdi.*